

# РЕШЕНИЕ

№ 1406

гр. Варна, 20.10.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 41 СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: С.Т.

при участието на секретаря Х.И.

като разгледа докладваното от С. Т. Гражданско дело № 20213110106587 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба от Р. С. С., с ЕГН \*\*\*\*\* и адрес гр\*\*\*\* чрез пълномощника □ адв. Т.С. – АК \*\*\*срещу \*\*\* – гр. \*\*\*, с адрес: гр. \*\*\*, с която са предявени обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 181, ал. 1 ЗМВР и чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: сумата от 3720 лева, представляваща сбор от ежемесечно дължими суми за храна в размер на 120 лева за периода от 01.02.2017 г. до 30.09.2019 г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на предявяване на иска – 10.05.2021 г. до окончателно изплащане на вземането, както и сумата от 1130.32 лева – обезщетение за забава, начислено за периода от 01.09.2017 г. до 09.09.2019 г.

Ищецът основава исковите си претенции на следните фактически твърдения, заложили в обстоятелствената част на **исковата молба**:

Твърди, че със Заповед № \*\*\* от \*\*\*г., издадена от Министъра на вътрешните работи е назначена за държавен служител на длъжност „\*\*\*\*“ в сектор „\*\*\*\*“ към отдел „\*\*\*\*“ при \*\*\* за неопределено време.

Със Заповед № \*\*\* от \*\*\*г. било прекратено служебното правоотношение, считано от 02.10.2019г.

Ищцата твърди, че по силата на служебното правоотношение, работодателят бил длъжен всеки месец освен заплата да изплаща към нея и суми за храна в размер на 120 лева месечно.

През целият период на служебното правоотношение на ищцата не били изплащани дължимите суми за храна, поради което се претендира заплащане на същите за период от общо 31 месеца по 120 лева или общо 3720 лева.

Работодаателят дължал също и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху неплатените суми за храна, върху всяка една дължима месечна вноска, с падеж месеца за който се дължи до датата на предявяване на иска.

Ищецът моли за уважаване на предявените искове, прави искания по доказателствата и претендира присъждане на направените по делото разноски.

**В отговор на исковата молба**, депозиран в срока и по реда на чл. 131 от ГПК, ответникът оспорва исковите претенции като допустими, но неоснователни.

Не оспорва, че в периода от 01.02.2017г. до 02.10.2019г. ищцата е заемала длъжността „\*\*\*\*“ в сектор „\*\*\*\*“ към отдел „\*\*\*\*“ при \*\*\*. Излага, че съгласно чл. 142, ал. 2 ЗМВР в МВР има три категории служители, служебното правоотношение на които е регламентирано в три различни закона. През 2017 г., след изменение и допълнение на ЗМВР, служебните правоотношения на държавни служители в МВР, за които се прилага разпоредбата на §86 от ПЗР на Закон за изм. и доп. на ЗМВР /ДВ, бр. 14/2015 г./ и които към влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи такова, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон. Съгласно § 69, ал. 6 от ПЗРЗИДЗМВР, при назначаване на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на ЗМВР и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1. Поддържа, че след 02.02.2017 г. на държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 ЗМВР, включително на ищеца не е изплащана левовата равностойност за храна, поради обстоятелството, че на същите е определена индивидуална основна заплата, включваща и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. Твърди, че нормата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР не следва да се разглежда чрез съпоставяне с останалите норми в ЗМВР, доколкото законодателят изрично е определил статутът на служителите по чл. 143, ал. 1, т. 2 ЗМВР да е по ЗДСл, в който не се предвижда предоставянето на храна или левовата ѝ равностойност. Посочва, че този извод се подкрепя и от направеното изменение на чл. 181, ал. 4 ЗМВР, в който изрично се посочва, че на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се осигурява безплатна храна при извършване на дейности, свързани със специфичния характер на труда, както и ободряващи напитки при

полагане на труд през нощта от 22:00 часа – 06:00 часа. Изрично заявява, че определената сума по чл.181, ал.1 ЗМВР за исковия период не е променяна и е в месечен размер от 120 лева, а представените с исковата молба листи за изчисляване на законна лихва, чрез калкулатор са с правилно посочени суми и периоди на забавата.

Въвежда възражение за погасяване по давност на исковата претенция с правно основание чл.181, ал.1 ЗМВР за периода от 01.02.2017г. до 09.05.2018г. в общ размер на 1830 лева, както и за претенцията по чл.86 ЗЗД за периода от 01.03.2017г. до 09.05.2018г.

Ответникът моли за отхвърляне на исковите претенции и за присъждане на сторените в производството разноски.

В открито съдебно заседание ищцата, чрез проц. представител, поддържа предявените искове и моли за присъждане на направените по делото разноски. Ищцата изменя размер на исковата претенция за присъждане на обезщетение за забава чрез увеличаване на същата до размер от 1130.32 лева и представя изчисления от [www.calculator.bg](http://www.calculator.bg), въз основа на които е определен размера на иска. В условията на евентуалност, при извод на съда, че падежа на всички задължения на ответника към ищцата за дължими суми за храна е настъпил едновременно при прекратяване на служебното правоотношение, ищцата моли исковата претенция за обезщетение за забава да бъде уважена до размер от 606.57 лева, изчислено за периода от 02.10.2019г. до деня, предхождащ исковата молба. Ответникът, чрез проц. представител, поддържа изложеното в отговора на исковата молба и моли за отхвърляне на исковете като неоснователни.

**СЪДЪТ**, преценявайки събраните, по делото доказателства, по реда на чл. 12 от ГПК и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното **от фактическа страна** и формулира следните изводи **от правна страна**:

С протоколно определение от 27.09.2021г. е обявено за безспорно между страните и ненуждаещо се от доказване, че в периода от 01.02.2017г. до 02.10.2019г. ищцата е заемала длъжността „\*\*\*\*“ в сектор „\*\*\*\*“ към отдел „\*\*\*\*“ при \*\*\*, за същият период на ищцата не е изплащана отделно левовата равностойност за храна. Безспорно между страните е още, че месечният размер на левовата равностойност за храна през процесния период е 120 лв. всеки месец и левовата равностойност за храна се изплаща на служителите, на които се дължи, заедно с основното месечно възнаграждение /заедно с работната заплата/ на служителя, чийто падеж е 26-то число на месеца, за който се дължи възнаграждението /на текущия месец.

Спорът между страните е изцяло правен и свежда до това дали по отношение на статута на държавните служители по смисъла на чл. 2, ал. 1 от Закона за държавния служител се прилага единствено последният или същият е приложим в случаите, когато в Закона за Министерство на вътрешните работи не са предвидени изключения относно статута на лица със служебно правоотношение, както и кои са служителите на МВР, на

които се полага храна или левовата ѝ равностойност, съгласно ЗМВР и подзаконовите нормативни актове, свързани с неговото прилагане, съответно дали след назначаването на ищцата като държавен служител в \*\*\* със заповед № \*\*\* г. на министъра на вътрешните работи на същата следва да се заплаща отделно левовата равностойност за храна по чл. 181, ал. 1 ЗМВР.

Действащият Закон за Министерството на вътрешните работи (обн., ДВ, бр. 53 от 27.06.2014 г.) при приемането му в чл. 142, ал. 1 урежда две категории служители в МВР – държавни служители, чийто статус се урежда със ЗМВР, и лица, работещи по трудово правоотношение, чийто статус се урежда от КТ и ЗМВР. В рамките на действащия закон за две години статусът на служителите в МВР е променян два пъти.

С § 36 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 14 от 20.02.2015 г.) разпоредбата на чл. 142, ал. 1 ЗМВР е изменена и са обособени вече три категории служители: т. 1. държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението; т. 2. държавни служители и т. 3. лица, работещи по трудово правоотношение. Съгласно § 86 от същия изменителен закон разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР се прилагат за държавните служители в МВР, заемащи длъжности за държавни служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, чиито служебни правоотношения не са прекратени към 1 април 2015 г. Независимо от извеждането в две отделни категории полицейските органи и органите по пожарна безопасност и защита на населението, от една страна, и държавните служители, от друга, законодателят продължава да придава на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР статуса, с който се ползват държавните служители по ЗМВР.

С разпоредбата на § 69 приета с преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 81 от 14.10.2016 г.) се предвижда служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 14 от 2015 г.) и които към датата на влизане в сила на ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г.) заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на МВР и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, да се преобразуват в служебни правоотношения по ЗДСл и служителите се назначават на длъжности, определени за заемане по ЗДСл с щата на съответната структура, считано от датата на влизане в сила на този закон. Уреждат се и процедурата за преобразуване, присъждането на минимален ранг съобразно Класификатора на длъжностите в администрацията, определянето на индивидуална основна заплата не по-ниска от определеното към датата на влизане на този закон възнаграждение, изчисляването на служебния стаж, запазването на неизползваните отпуски и отчитането в бъдеще на оценките при повишаване в ранг и при конкурентен подбор. Важна цел на извършените промени със ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г.) е ясно да се проведе разграничение по критерия статус на различните категории служители в МВР, и по-

конкретно на заемащите т. нар. „административни длъжности“ от държавните служители с полицейски функции по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, като отнема на служителите по чл.142, ал.1, т.2 ЗМВР някои предоставени от законодателя по преценка за целесъобразност привилегии.

С Решение № 8 от 27 юни 2017 г. по конституционно дело № 1 от 2017 г. Конституционния съд е отхвърлил искането на омбудсмана на Република България за установяване на противоконституционност на § 69 и 70 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 81 от 14.10.2016 г.) като изрично и подробно е разгледал статута на различните категории служители по ЗМВР, историческото развитие на тези категории, въвеждането и отнемането на привилегии за тях и съответствието на разпоредбата на § 69 с чл.6, ал.2 от Конституцията на Република България.

С влизане в сила на посочените разпоредби служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр. 14/2015 г./ и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон.

Съгласно разпоредбата на § 69, ал. 6 ПЗРЗИДЗМВР при назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР.

По посочения начин законодателят по целесъобразност отнема привилегии на определена категория служители в МВР, като запазва правата на служителите, които преди тази дата са изпълнявали тези длъжности - посочва начина, по който следва да се формира основната заплата на служителя и в нея нормативно е включено както допълнителното възнаграждение за прослужено време, така и левовата равностойност на храната.

В чл.142, ал.4 ЗМВР изрично е предвидено, че статутът на държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 се урежда със Закона за държавния служител и с приложимите към тях изчерпателно изброени разпоредби на ЗМВР - чл.56, чл.151, ал.1 и 7, чл.156, ал. 4, чл.181, ал.3, чл.182, чл.185, ал.1, чл.186а, чл.190, ал. 2, чл.191 и 233. Разпоредбата на чл.181, ал.1 ЗМВР не е сред изчерпателно изброените разпоредби на ЗМВР приложими към статута на държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 ЗМВР, поради което и неоснователно се явява искането на ищцата за приложението му спрямо нея. Изчерпателното изброяване на

разпоредби в ЗМВР приложими към служителите заемащи длъжности по чл.142, ал.1, т.2 е въведено със Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр. 60 от 2020 г., в сила от 1.10.2020 г./ и представлява връщане на част от привилегиите отнети от законодателя през 2016г. за тази група служители в МВР, като в периода от 14.10.2016г. до 01.10.2020г. приложими спрямо тези служители са само разпоредбите на Закона за държавния служител.

С оглед неоснователността на предявения главен иск, то неоснователен се явява и иска за заплащане на обезщетение за забава върху недължимата от ответника сума.

По изложените съображения исковите претенции се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени изцяло.

Мотивиран от така изложените съображения, Варненски районен съд

## **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** предявените от Р. С. С., с ЕГН \*\*\*\*\* и адрес гр.\*\*\* срещу \*\*\* – гр. \*\*\*, с адрес: гр. \*\*\* искове с правно основание чл. 181, ал. 1 ЗМВР и чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: сумата от 3720 лева, представляваща сбор от ежемесечно дължими суми за храна в размер на 120 лева за периода от 01.02.2017 г. до 30.09.2019 г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на предявяване на иска – 10.05.2021 г. до окончателно изплащане на вземането, както и сумата от 1130.32 лева – обезщетение за забава, начислено за периода от 01.09.2017 г. до 09.09.2019 г.

**РЕШЕНИЕТО** подлежи на въззивно обжалване пред Варненски окръжен съд, в двуседмичен срок от получаване на съобщението от страните, че е изготвено и обявено.

Препис от настоящето решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК.

**Съдия при Районен съд – Варна:** \_\_\_\_\_